Ч. 131. (630). Львів, середа дня 20. червня 1917. Рік III.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 10 сот. На провінції 12 сот. В займитих теріторіях 4 коп.

політична, економічно-суспільна й літературна часопись (Редакція: Руська ...)

Виходить що дня рано крім понеділка.

Умови передплати у Львові:	
На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	6·— „
„ місяць	2·40 „

В краю і державі:	
На рік	32·— К.
„ півроку	16·— „
„ чвертьроку	8·— „
„ місяць	2·70 „

За границю:	
В Німеччині	37 мар.
В Америці	11 дол.
В инших державах	34 фр.

Рішеня Української П. Репрезентації.

Виключно українська політика. Поновний одноголосний вибір голови — Романчука.

Відень 19. червня 1917.

В середу дня 13. червня відбуло ся повне засіданє Української Парляментарної Репрезентації. На порядку дневнім стояла передовсім справа евентуального створеня однопільної репрезентації разом з українськими послами з Буковини.

Як відомо, в своїм часі Народний Комітет більшістю голосів поставив був таке домаганє до українських послів; в слід за Н. К. і вісім повітових орґанізацій в майже однозвучній (видно з одного львівського жерела) стилізації переслали те домаганє голові У. П. Р. Ю Романчукови.

Справу сю — як можна було й надіятись — У. П. Р. відрочила на необмежений час, бо порішено що українські посли з Галичини мають вести політику виключно українську, не оглядаючись на ніякі иньші інтереси, тому й сполука з елементами історійно зависимими від правительства є не бажана, ба навіть небезпечна. Мужеське і рішуче становище українських послів з Галичини, що не дали себе збити незручно зааранжованими „голосами краю“, заслуговує на повне признанє.

Як друга справа стояв евентуальний вибір голови У. П. Р. так, як посол Романчук заявив, що він вибраний в безпарляментарнім часі, нині при зміні відносин складає своє головство до розпорядимости послів.

Вислід тайного голосованя був такий, що всі **посли без виїмку одноголосно вибрали** знов головою посла Романчука. Значне число послів з д-ром Костем Левицьким на чолі ще й підписали ся на картках голосованя. Була се певного рода демонстрація проти немудрої кампанії, яку від деякого часу ведено в одвій частині преси проти голови У. П. Р.

(В.)

ВІДЕНЬ (Ткб.) Президент міністрів ґр. Клям-Мартініц у виконаню вчерашньої ухвали ради міністрів доручив нині цісареви димісію цілого кабінету. Цісар застеріг собі рішенє.

З буджетової комісії.

ВІДЕНЬ (Ткб.). Буджетова комісія на внесенє през. Сильвестра рішила відбути лиш одну дебату о буджетовій провізорії та постановити покищо лиш пів години для кождого бесідника.

Звітник Штайнвендер ввіс, щоби провізорію ухвалити лиш на чотири місяці. Крім того поставив цілий ряд внесень, як: не давати уповажненя на переведенє кредитових операцій без обмежень, усталити рід кредитових операцій і и.

Міністер скарбу Шпіцмілер в порозуміню з президентом піддав під розвагу комісії, чи з огляду на димісію цілого кабінету не було би вказане перервати наради. Міністер дав довірочно поясненє про загальне положенє буджетове і представив причини, які є проти усталеня державного преліминара під сю пору та подав способи, як можна би доконати цифрове обмеженє кредитового уповажненя для правительства.

Митрополит ще не минув російської границі.

Відень 18-ого год. 5 мін. 20.

Стверджено, що Митрополит Шептицький ще не минув російської границі. (В.)

Тверде слово.

Відень 19. VI.

Одною з найзамітнійших для нас подій з послідних днів була безперечно промова посла Петрушевича в державній Раді. На жаль в звіті ц. к. кореспонденційного бюра вийшла вона така скорочена і обчімхана, що навіть приблизно не дає понятя про її зміст, форму і силу.

При льосованю бесідників мали Українці „пех“, бо майже через цілий тиждень ні один з українських послів не прийшов до слова. Воно й робило прикре враженє в краю, що мовляв, представники народу, який найбільше мав сказати за час сеї війни, мовчать. Та вина тут техніка парляментарних нарад, за яку чейже годі винувати наших послів.

Що-йно в послідних дни прийшли до слова посли Петрушевич і Василько. Промова посла Петрушевича, річева, основана на фактах, відповідала вимогам часу і була висловом всего того, чим наболіла душа українського населеня. Вона й зробила в палаті велике враженє. Коли посол Петрушевич згадав про те, що в часі, коли на нас кидають ся злобно підозріне зрадництва, українські полки своєю грудю ословюють на сході і на півдни границі австрійської держави. Там над Сяном все ще стоїть Русин-вояк і з небувалою хоробростю, боронить свою ширшу державу.

Не вслідів і сам міністер краєвої оборони Георґі та перебив бесідникови призванем для 15 тернопільського полку, який він уважає одним з найславнійших полків в Австрії.

Промова посла Петрушевича — — була мужеським і достойним зазначенем нашого становища супроти правительства за його всі провини за час від вибуху війни. Вона була мов загробний голос того Івана, якого батько повис на гилї, а він в нагороду за вірність і кров дістав табличку: Name unbekanut. Най вона буде й голосом остороги для тих, що не вміли досі шанувати народу, який стільки жертв поклав для Австрії.

(В.).

Кабінет Клям-Мартініца валить ся.

Трудности, з якими стрічають ся з усіх сторін теперішне правительстло Клям-Мартініца, а ще в більшій мірі нездарність і непорадність самого правительства, спричинили нову кабінетову крізу. По донесеням вчерашніх часописий віденських, ґр, Клям Мартініц доручив вчера цісареви письменну просьбу цілого кабінету о звільненя його членів з дотеперішних обовязків. Цісар не прихилив ся до прошеня, тому й кріза тривати ме пару днів, поки не западе скінчене рішенє монарха. Тимчасом цісар Карло покликав до себе цілий ряд польських політиків на послуханя.

В політичних кругах віденських кружлять ріжні більше або менше фантастичні здогади і видумки на тему нового правительства, евентуально реконструкції теперішного кабінету.

Головну перешкоду стрічає теперішне правительство з боку Поляків. Тому Поляки мають бути „навернені“ і стати знов підпорою правительства. Не знати лиш за яку ціну? Серед комбінацій на тему концесій для Поляків. поширюють ся й таке, що Бобжинський має стати міністром справедливости, Длуґош міністром для Галичини (в друге), а Здзіслав ґр. Тарновський галицьким намісником.

ВІДЕНЬ. (Ткб.) Вчера відбула ся довша рада міністеріяльна, на якій постановлено предложити нині цісареви димісію цілого кабінету.

Німецька осторога для Поляків.

Зближена до німецьких правительствених кругів „Kölnische Zeitung“ містить статю „Більше зрілости“ ось-такого змісту:

Домаганя, з якими виступили польські політики на весні краківськім зїзді, а між иньшим домаганє Польщі від моря до моря, доказують, що Полякам не одно треба пригадати і що вони дотеперішні згляди супроти своїх „оправданих домагань“ зовсім зле зрозуміли.

Всесвітна війна ведеть ся ще дальше. Серед таких обставин не легка се річ хочби подумати про відбудову знищеної, угнетеної і здеморалізованої російської висляньської области в самостійне королївство. День 5. падолиста 1916 ще не так дуже давний, щоби в Польщі призабуто на те що будуче королївство єдино тільки свобідній волї окупаційних властий завдячує своє істнованє і свою будучність, бож німецька, австрійська і угорська кров виборола Полякам свободу. Жадати тепер від тих держав відступленя частий їх областий тому, що вони колись були польськими, се дитинство.

Німці і Австрійці жертвували своє житє тільки для добра Німеччини і Австрії. Утворене Польщі сталось тільки як щось принагідного. А Поляки не оказують за се навіть вдячности і дивують ся, що вони ще більше не дістають. Нехай однак памятають, що в справі Польщі не сказано ще останнього слова. Краківські ухвали не вплинуть певно корисно для Поляків що до сього останнього слова. Дальше говорить статя про дотеперішну працю Німців і Австрійців в королївстві в хосен будучої польської держави і перестерігає Поляків перед їх дикими політиками, які можуть сильно пошкодити польській справі.

Війна.

Росія перед новою революцією.

ШТОКГОЛЬМ. Після донесеня „Aften Bladet“ в останних днях дуже богато пань Англійок враз з дітьми покинуло Петроград, удаючись заграницю, що лучать з недалекими поважними подіями в Росії.

„Stokholms Dagbladet“ подає оповідане одного Шведа, що вернув з Петрограду. Після того в Росії приготовляєть ся друга більша і ще страшнійша революція, що закінчить ся упадком Росії. Положене безнадійне. Правительство безсильне. Надужитя жовнірів є справдішною язвою краю. Дорожня середників поживи величезна. Літра молока, якого тільки з трудом можна дістати, коштує по містах рубля до двох рублів. Число безробітних в Петрограді виносить 40.000 і все зростає. Нехіть до війни в Росії загальна. Помимо заходів военної партії і ради робітників та жовнірів всі відкидають думку офензиви і ніхто в Росії не вірить, щоби можна було в тій війні побідити. Настрій проти Анґлії росте. Згаданий Швед сам бачив демонстрації, в часі котрих несено хоругви з написями: „Проч з Анґлією!“ Керенський був чоловіком дуже популярним, але нині є чоловіком зломаним і перепрацьованым. Недавно зімлів він в часі бесіди до товпи. Нарід домагаєть ся хліба і мира.

ПЕТРОГРАД. (Ткб). Міністер заграничних справ Терещенко, приймаючи специяльну американську делеґацію з сенатором Root'ом на чолі, виголосив до неї промову, в котрій сказав між иншим: Російський нарід бажає повалити мілітаризм, стремить до тривкого мира, без панованя насили і без імперіялістичних тенденцій. Російський нарід не думає про геґемонію і буде побороювати подібні заміри инших країв і передовсім не допустить, щоби імперіялістичні стремліня ворогів на поли політичнім, фінансовім і господарськім змогли здійснити ся. Ось великі російські питаня. До них прилучуєть ся ще велика думка, висказана в памятнім документі, котрим американський нарід висловив бажане і стремліне до того, щоби народи рішали про свою будучність. Російський нарід присвоїв собі ті засади і вони на його думку мають надавати напрям політиці народу.

Німеччина годить ся на мир без анексій і відшкодовань.

БЕРЛІН. (Ткб). Nordd. Alg. Ztg. в довшім виводі виступає проти письма Вільзона до російського правительства і заявляє, що доперва тепер, коли йде про позискане зглядів нової освободженої Росії, не вистарчає попередно поданий привід війни, що до загроженя американської плавби через війну підводними суднами. Вільзон висуває тепер велике слово, що Америка розпочала війну, щоби усунути німецький автократизм, що тим дивнійше, що Вільзон при проголошеню війни сам розвинув таку автократичну власть, яка прислугувала заледви бувшому цареви.

Nordd. Alig. Ztg. збиває твердженє Вільзона що до причин війни, передовсім, начеби німецьке правительство розвинуло сіть інтриґ для задоволеня німецьких імперіялістичних плянів, що сягають від Берліна поза Баґдад. Дневник вказує на дефензивний характер трактату потрійного Союза, на явні, вільні від всяких інтриґ договори що до господарського влученя Малої Азії, як також на те, що держави коаліції запевнили собі в догововорах взаїмний военний зиск.

Дотично можливости заключеня мира, підчеркує дневник, що російська формула мира без анексій і без военної контрибуції не становить жадної перешкоди до заключеня мира між Росією а Союзними державами, котрі від Росії ніколи не жадали анексій ані контрибуцій. Осередні держави і їх союзники волїють радше в свобіднім взаїмнім порозуміню з Росією через договори створити стан, котрий і на будуче поручав би мирне, приязне сусідське пожитє побіч себе.

Чому знасилувано Грецію?

БЕРЛІН. (Б. Вольфа). З переловленої іскрової телеґрами довідуємо ся, чому на Греції доконано насильства. В телеґрамі сказано: Нині дорога Санті Каранта — Монастир є продовженем дороги через Італію і пролив Отранто і дозволяє союзникам виключити цілковито дорогу через Середземне море для доповнюваня людий, живности і муніції для східної армії.

Українські народні стипендії і обовязок держави.

Прага 16. червня 1917.

Комітет помочи для укр. шкільної молодіжи в Празі виплатив досі за короткий час свого діланя 5.300 к. на стипендій, а на послідному засіданю призвав ще дальші одноразові стипендії для: студента II. року політехніки С. М. 200 к., студента фільозофії М. С. 200 к., студента фільозофії В. Л. 150 к. і для учениці II. кляси ґімназії Н. Ц. 150 к. — Разом видано 6.000 к.

Імена стипендистів не виявляємо довідавши ся, що запомоговий комітет для збігців у Відни зменшує стипендистам державні підмоги. Таке поведенє запомогового комітету не дасть ся оправдати, бо державна підмога для збігців така мала, що під теперішну страшну дорожнечу ніхто не може вижити з неї, не пошкодивши свого здоровля. І тому власне дає наш комітет пильній молодіжи стипендії, щоб вона могла лучше відживляти ся та без великої журби працювати.

Коли-ж запомоговий комітет вриває стипендистам частину мізерної державної підмоги, то робить се на шкоду їх здоровля і на шкоду великого діла, та скидає на плечі жертводавців частину тягару, котрий держава обовязана сама нести.

Наш нарід приніс підчас війни, з горожанського обовязку і з доброї волї, великі жертви крови і майна, далеко більші, як другі народи Австрії. Інтеліґенція наша і наш нарід потерпіли величезні втрати не тілько на полях боїв, але й підчас російського наїзду і підчас примусового переселеня до бараків, а що найболючійше через масові арештованя і масакри на початку війни.

Але за всі ті жертви не бачимо ми такої опіки і помочи від держави, яку вона дає другим народам і обовязана дати українському народови. Правда, що держава призначила багацько міліонів на відбудову Галичини. В буджеті централї для відбудови краю, в котрій господарують польські можновладці, преліміновано між иншим великі суми на плекане худоби, на чищене панських лісів, один міліон корон для відбудови горалень і т. д. — але в тому буджеті нема й згадки про яку поміч для голодуючої української молодіжи, для **відбудови кадрів нашої інтеліґенції**.

Польські парляментарні політики предкладають правительству дуже часто, і не без світлих успіхів, довгі списи своїх бажань, то може й наші посли не возьмуть нам за зле, що ми в тій дорозі сміємо просити їх, щоб вони негайно жадали від правительства відповідних кредитів на стипендії для української молодіжи середних і висших шкіл. Стало державу на один міліон для відбудови горальні, то може ще стане якого міліона на вихованє української молодіжи. Уділюванє тих державних стипендій має бути застережене комісії, до котрої будуть покликані педаґоґи Українці.

Досі шукав наш комітет спасеня для молодіжи в **самопочи** народа, і надії наші не завели нас. Ми подали молодіжи **першу** поміч. Та ми не сміємо відказати нашій молодіжи і дальшої помочі. Але наш нарід війною матеріяльно зруйнований, а жертводавці наші виснажені. Ex nihilo nihil fit. З нічого не буде нічого. Одна самопоміч народа безсильна, тут **мусить держава сповнити свій обовязок і стануть народови до помочи**. Жадає того і добро держави.

А поки що, кличемо до земляків-патріотів: Свідомі великої історичної хвилї, котра хто знає, чи коли ще повторить ся, котра кличе нас класти тверді підвалини для культурного, економічного і політичного житя свідомі тої щасливої хвилї, про котру мріяли найбільші герої наші: Шевченко, Костомарів, Куліш і иньші, складайте жертве на стипендії для працюючої молодіжи нашої. Допоможіть комітетови нашому спасати цвіт українського народа. Нарід, що вміє жертвувати, не пропаде!

Пулюй.

Краєве товариство кредитове,

стов. зар. з обм. порукою у Львові (давнїйше Краєве Т-во кред урядників і священиків) відбуло 7. с. м. Загальні збори під проводом президента Надзірної Ради п. надсовітника Я. Ільницького.

Предсідник отвираючи збори, повитав зібраних, а відтак згадав померших членів, яких память вшанували збори повстанем з місць.

ВОЛОДИМИР ХРОНОВИЧ

„За тугою“.

(Далі.)

Десь там в хатиночці юрбою
Зійшли ся діти і читають,
Що Москалї на Бережани
Огонь звернули. Над Дністром
кидали бомби ероплями,
А С... спалили над Стиром.
Гаразд, гаразд! А то їм дали!
кричать усі. — А деж то є С?... —
Ідуть до мапи. Відшукали!!
І тішить ся гурток увесь!
А ти? а ти?? Ой плач мій сину!
Ой плач за рідним тим селом,
За тим найменьшим на Вкраїні,
За тим найкрасшим над Стиром.
Його нема вже. На сім поли,
Яке орав колись Степан,
Бзучать тепер модерні пчоли,
Гуде пекольний барабан.
Замовк і дзвін і вже не дзвонить,
Нацевно в фабрику пішов
І хвиля те, а з лютим стоном
Буде точити людську кров.
Нема вже й вільхи, а пастойків
Тьма, тьменна нині по ровах
Пішли, як кажуть на геройський
Танець і плачуть по полях.
Колись, як тутки при тополї
Петрусь Катрусю обнимав
Сміяв ся бузько на стодолї,
А місяць в хмарах потапав,
А нині місяць плаче гірко
Крізь слези дивить ся на лан
І просить вітру, щоб на хвильку
Пригнав з над моря гень туман.
Нема й Петра. Пішов до бою.
За волю битись полетів
І ляг буйною головою,
Хоч двайцять лїт не пережив.
А Катрю ще при першій грозї
полковник взяв в свою сімю
І кажуть вмерла там, а може
Вінчаєсь з другим за платню.
Там де ти в мріях йдеш так часто
Там нині біс танок веде!
От лїпше світ отсей проклясти
І не дивитись на те все!

— — — — — — — — —

В „coupé“ нас двох. Він при віконци.
Удалий, пруський мужчина,
Глядить на тихий захід сонця,
На озолочені поля.
Засумував ся. Видко думка
Згадала рідну вітчину,
Згадала матір, вірну любку
І свою молодість сумну.
Не відзиваєсь. Щож, часами
Мовчати треба, як душа
Сповита тихими думками
До сонця мчить, та до добра,
Встає по хвилї. „Ви кудою?“
„На урльоп!“ „Гм, чогож сумні?“
„Ось так вже з роду, а журбою
Не вас засмучувать мені.“
„Гм, гм цікаве“. „Ні мій пане!
Чого-ж радіти, як село,
В яке туга мене все тягне
Ще в осени з огнем пішло“.
Не хоче вірить. „Чи-ж можливо?“
„По щож я-б вас дурити мав?“
Ні, ні я вірю, а властиво
Я вас гаразд ще не поняв.
Кудою їдете ви, прошу?“
„На урльоп до Галичини,
А що в своє село не можу,
Так їду лиш до вітчини“.
„Ви звідки родом?“
„Я знад Стиру“.
„Проклятий край! там на багнах
Неділї втратив я чотири,
Там деиеде вже по селах
Не стало слїду. Щож, постійно
Там Рус ґранатами валив“.
Сказав мені се і спокійно
Слова сї хлїбом закусив.

(Кінець буде.)

По відчитаню протоколу з попередних загальних зборів члени управи пояснили розданий присутним друкований звіт та замкненя рахунків за XIV, XV і XVI. адміністраційні роки, себ-то за час від 1914 до 1916 і по зложеню звіту ревізійною комісією на її внесок збори приняли звіт управи, затвердили замкненя рахунків і біляиси та одноголосно уділили управі і надзірній раді абсолюторію.

До надзірної ради вибрано одноголосно як членів: пп. дра Стефана Барана, о. Тита Войнаровського, Иосифа Делькевича, Ярослава Ільницького, дра Костя Левицького, дра Володимира Охримовича, дра Михайла Пачовського і Юліяна Січинського, а на їх заступників: пп. Саву Загородного, Антона Костишина, Юліяна Мудрака і о. Івана Туркевича.

До ревізійної комісії вибрано як членів: пп. о. Теодозія Лежогубського, Иосифа Мойсеовича і Александра Пісецького, а заступником Миколу Левицького.

Опісля затвердили збори вибрану надзірною радою управу, а іменно як членів: пп. Григорія Грозика, дра Володимира Мацкевича і о. Івана Рудовича, а як заступників: пп. Івана Бачинського, о. Василя Ласка і дра Юліяна Савчака.

З сими Заг. зборами товариство ділати-ме на основі нового статута і під новою фірмою.

Потребу зміни статута і фірми спричинив зріст товариства та обставини, витворені бігом часу, при яких дальший розвій інституції в тісних рамах первісного статута став неможливий і тому т-во мусіло поширити круг своєї діяльности на всі суспільні стани без застережень тим більше, що в нашій кредитовій орґанізації недоставало саме загально краевого кредитового стоваришеня. Переображеня т-ва довершено саме в пору, так як недалека будучність принесе з собою і більші як доси вимоги до кредитових інституцій

Відповідно новому характерови т-ва стало необхідним зміняти і його фірму, бо давний текст її зазначував становість стоваришеня і містив в собі девізу кредиту консумційного. Така марка була перепоною в розвою т-ва та і дальше стояла би на перешкоді в узисканю ріжних користий, як відповідного і дешевшого кредиту в великих банкових інституціях, низько-процентових зачетів з державних фондів і ин. хотяй ся марка не є влучною, поневже значно переважаюча більшість уділеного кредиту, бо около 75 прц. є продукційного характеру. Так н. пр, в першій половині 1914 р. — до вибуху війни — самі селяни побрали 60 прц. уділених позичок.

Поширене діяльности товариства є хосенне і з національного огляду.

Вже в недовзі по своїм заснованю звернуло т-во свою кредитову діяльність на запустілі окраїни Львова — на передмістя і підміські оселі — та допомагало нашим людям кредитом на купно ґрунтів і будову власних домів. Мало або зовсім національно неосвідомлені передміщани входячи в близші зносини зі своєю інстатуцією скоро освідомлялись та ставши економічно независимими від чужих, витворили почву пригожу до народної роботи. І коли з 1906 р мож було зачати на окраїнах Львова орґанізаційну, церковну, просвітну і економічну роботу, то основу до сього поклала в значній мірі діяльність тов-а а перед в сій роботі вели якраз члени товариства. На народні цілі складало т-во рік річно в міру спромоги значніші жертви і постійні субвенції.

Наш загал оцінить гідно діяльність т-ва і буде дальше причиняти ся до його розвою льокованем зайвого гроша в своїй інституції, яка своїми засобами і фінансовою силою дає повну запоруку.

НОВИНКИ.

— До наших Вп. Предплатників. Просимо при кождій зміні адреси подавати конче й стару адресу, бо инакше не будемо могли перевести зміни.

— З київських настроїв. Вп. посол Голубович дістав від інж. Степана Гринюка письмо з Росії слідуючого змісту: Нині 1. цвітня обходимо тут велике національне свято українське. Тисячі народа брало участь, сотки українських прапорів. І українське військо заткнуло національний прапор на містовій думі. Чого лиш жадаємо, все дають відворотно, телеґрафічно. Вже вітворені українські школи, ґазети, заінтересоване величезне, мову нашу чути всюди, все орґанізуеть ся на цілій Україні, всі вдоволені, порядок знаменитий. Ціни на продукти знижені, цензури віякої нема, кромі военної. Язик урядовий має бути український, а також і університете, церков автокефальна, независима для Українців. Переворот такий, но при тім все спокійно, всі годять ся зі собою. Всі Галичане свобідні. Співаємо: „Не пора“, „Ще не вмерла“, „Соколи“ і що хто хоче, я найбільше марсиліянку і „Який то вітер“. Чисто як в казці.

— Відзначеня Українців. Рах. підоф. Мерк Михайло зістав відзначений зелізним хрестом з короною на стяжці хоробрости і рах. підоф. Маланюк Василь відзначений бронзовою медалю хоробрости. Оба Українці, рахункові підофіцири з 58. станиславівського полку і оба вже в році 1916 відзначені срібним хрестом заслуги з короною на стяжці хоробрости.

— Шкільні вісти.

В приватній українській ґімназії в Яворові відбудуть ся іспити приватистів в днях 19. до 22. червня.

Вступний іспит до I-ої кл. ґімназії відбуде ся 28. червня о 9 ій год. перед полуднем; зголоситись належить попередного дня, предкладаючи: 1) метрику, 2) свідоцтво защіпленя віспи, 3) евентуально свідоцтво з народної школи.

По феріях; вступний іспит до I. кл. відбуде ся 1. вересня; вступні іспити до кляс II. до VIII-ої від 5. до 10. вересня.

Зголошеня о приняте до бурси належить вносити до дирекції української ґімназії в Яворові до 10. липня с. р. Умови принятя подасть ся пізнійше (по жнивах, в серпни). — Дирекція.

З академічної ґімназії. Вписи до I. кляси ц. к. академічної ґімназії і її філії у Львові відбувати ся будуть 26. і 27. червня перед полуднем і від 4—6 по полудни, а вступні іспити до I. кляси відбудуть ся 28. червня о 9½ год. рано. До вписів конче принести метрику, посвідку щіпленя віспи і евентуально свідоцтво шкільне. Наука рисунків є в головнім заведеню обовязкова.

— З львівського університету. Ректорат комунікує, що до дня 31. мая 1917 р. вписало ся в біжучім літнім півроці на львівський університет загалом 1.158 слухачів. З того числа припадає на богословський виділ 237, правничий 238, лікарський 338, фільозофічний 345. Число звичайних слухачів виносить 1.062, надзвичайних 95, кромі того 1 госпітантка, Серед звичайних є женщин 321, серед надзвичайних 73. З загального числа записаних слухачів припадає на мужчин 66%, на женщин 34%.

— Польські посли на дієтах — в хаті! „Ilustrowany Kurjer codzienny“ містить допись з Відня під датою 17. с. м, в якій сказано між иньшим: „З около 500 послів, що могли брати участь в нарадах, було вчера в палаті 16, між ними з 73 членів кола польського лише 4! То й з черги 5 послів, між тим 2 Поляків, що були записані до слова, втратили те право з причини неприсутности в салі, а в цілім парляментарнім будинку не мож їх було віднайти.

Та сама пустка була вчера і в Колі польськім: з 73 членів Кола брало участь в нарадах лиш 36“.

Так виглядає обовязковість польських послів!

Далі згадана часопись плаче, що промова посла Петрушевича була повна „інвектив і короткозірних заяв“, а з польської сторони не було кому їх перебити, ні відповісти на них.

— Спростоване ошибки. В 129 числі (з неділі 17. червня) „Українського Слова“, в статі „Державна Рада“, сторона 1., шпальта 2, вкрала ся ошибка, яку отсим простуємо. В уступі: „Вмашероване до Галичини Москалів було вмашерованем шибениці і морду“... Як вже з самого змісту виходить, слово „Москалів“ тут ніпричім і воно увійшло в склад того реченя тільки через ошибку.

ОПОВІСТКИ.

Середа, дня 20. червня 1917.

Нині: 20. червня гр.-кат. Теодота, римо-кат. Сильвія.

Завтра: 21. червня гр.-кат. Теодора, римо-кат. Якова Ст.

Виказ жертв,

на приватну українську ґімназію в Долині в коронах і сотиках (після громад).

(Далі).

Княжолука. 72·87, на се зложили: о. Лонкевич Александер збірка в церкві 72·87. Корчин. 106, на се зложили: о. Охримович 50, а 6, а 50, яко збірку між парохіянами. Глібовичі великі. 10, на се зложили: церква даток 10, Креховичі. 70, на се зложили: о. Лев Воробкевич 70, збірку від парохіян, Криниця. 50, даток від кред. общ, „Надежда“. Князівське. 114. на се зложили: о. Мих. Левицький збірка від громад. своєї парохії 114. Лопянка. 50, на се зложили: о. Ів. Твардієвич з дрібної збірки 7·20, п. М. Площанський з коляди шкільних дітий 33·80, о. Теофіль Дурбак, парох Сгрутина 9. Лолин. 57·52, на се зложили: о, Мурович 10, збірка о, Муровича 47·52. Липовиця. 50, на се зложили: е. Тома Соболта зі збірки 50. Лисятичі. 50, на се зложили: о. Пеленський з коляди 50. Лисовичі. 53·02, на се зложили: о. Иосиф Терлецький з коляди 53·02. Львів. Тов. кред. урядників і сьвященників 25. Лютовиська. 14·77, на се зложили: о. Костецький через „Діло“ 14·77. Мізунь старий. 340, на се зкожили: о. В. Кулик від себе 49, з коляди на потреби ґімназії 100, на будову ґімназії 50, на бурсу 50. на будову бурси 100. Мразница. 51, на се зложили: Вп. Роман Левицький 51. а то від себе 12, п. Иосифа Левицька 2, Михайло Левицький 2, Маруся Левицька 2. Теодор Левицький 2, Іван Калинович 3, Авґуст Герес 1, Модест Максимович 5, Михайло Андрушко 1, Іта Єґель 50 с, Dauerman Jonas 82 с. Isaak Werdinger 1, Abraham Kupferberg 1, Стефан Яців 1. Іван Титикан 1, Іван Голубінка 1, Мозес Вердінґер 75 с, Berl Sussman 1, Wlihelm Klos 1, уряд громадський в Мразници 11·93.

(Дальше буде.)

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 19. червня

На східнім фронті:

В відтинку Валепутни відперли ми російський наступ. Позатим нема нічо до оповіщеня.

На Італійськім фронті:

На високорівні семи громад і в долині Сиґани між Асіажо а Брентою ведеть ся від вчера рана нова завзята борба артилерії. З над Сочі нема нічо важнійшого до оповіщеня.

Шеф Ґенерального Штабу.

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

Західний фронт:

Фронт пільного маршалка баварського наслідн. престола Рупрехта:

На фляндрийськім фронті і Arras положене не змінило ся. Борба артилерії триває зі зміною силою. Вчера була она особливо оживлена між Boesinghe а Freilinghien.

На схід від Monchy наші підізди викинули Анґлійців з кількох ровів, котрі полишились ще в руках неприятеля по боях з дня 14 с. м.

Фронт пруського наслідника престола:

Французи силувались знов здобути назад рови забрані їм на північний захід від загороди Hurtebise. Їх два приступи відперто. — В Шампанії вчера рано по сильним огни вдер ся неприятель до висуненої наперед нашого становиша на південний захід від Hochberg. Підпринятє непріятеля в цїли здобутя терену не удало ся, причім потерпів він втрати.

Фронт князя Альбрехта віртемберського:

Нічо нового.

На східнім і македонськім фронтї:

Не прийшли ніякі звідомленя о боєвій діяльности.

Перший генеральний кватирмайстер Людендорф.

Рекламациї вільні від почтової оплати. Рукописї приймасть ся лиш оплачені, а звертасть ся тільки важнїйші застережені. — „Українське Слово“ продають всї бюра по цїлім краю.

Адреса редакциї, адміністрациї й експедициї: ЛЬВІВ, ул. Руска ч. 3.

Цїна оголошень:

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 60 сот., за стрічку а в оповістках 80 сот., в редакцийній части 1 К. Звідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 10 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталї оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Оголошеня.

При обзаводжуваню закупів просимо покликувати ся на „Українське Слово“.

Видає і відвічає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня А. Гольдмана, Львів, ул. Сикстуська.